

Sygn. akt VI GC 556/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Wawrzyńczyk-Kluzik
Protokolant:	st.sekr.sądowy Aldona Fojcik

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2016 r. sprawy z powództwa

(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w Ż.

przeciwko (...). (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...). (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w Ż. kwotę 10.535,41 zł (dziesięć tysięcy pięćset trzydzieści pięć złotych 41/100) z następującymi odsetkami:

a) od kwoty 10.347,92 zł (dziesięć tysięcy trzysta czterdzieści siedem złotych 92/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 8 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 187,49 zł (sto osiemdziesiąt siedem złotych 49/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

2. oddala wniosek o rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.344,00 zł (pięć tysięcy trzysta czterdzieści cztery złote 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Dnia 4 stycznia 2017 r.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Rybniku stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji w zakresie punktów 1 i 3 oraz poleca wszystkim organom, urządnom oraz osobom, których to może dotyczyć, aby postanowienia tytułu niniejszego wykonały, a gdy o to prawnie będą wezwane, udzieliły pomocy.

Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne.

Koszty postępowania klauzulowego należne wierzycielowi od dłużnika wynoszą 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych).

Tytuł wykonawczy wydano pełnomocnikowi powoda – adw. P. P.

Wierzyciel KRS – (...)

Dłużnik KRS – (...)

Sygn. akt: VI GC 556/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 marca 2016 roku powódka (...) sp. z o.o. w Ż. wniosła przeciwko pozwanej (...). (...) sp. z o.o. w C. pozew o zasądzenie kwoty

10 535,41 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 10 347,92 zł od dnia 8 września 2015 roku oraz od kwoty 187,49 zł od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

W dniu 11 marca 2016 roku w sprawie został wydany nakaz zapłaty, w którym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa jako niezasadnego, nieudowodnionego i przedwczesnego i zasądzenie kosztów procesu. Zarzuciła niewykazanie roszczenia a z ostrożności procesowej gdyby roszczenie okazało się zasadne rozłożenie należności, której domaga się powód na raty.

Na rozprawie pełnomocnik powoda w całości podtrzymał stanowisko zawarte w pozwie oraz dalszych pismach procesowych.

Sąd ustalił:

Strony prowadzi działalność gospodarczą.

Okoliczność bezsporna

Pozwana w dniu 24 sierpnia 2015 roku złożyła w sklepie powódki za pośrednictwem internetu zamówienie nr (...) na łączną kwotę 10 347,91 zł. Zamówione przez pozwaną towary zostały pozwanej doręczone zgodnie z danymi podanymi w zamówieniu za pośrednictwem firmy kurierskiej (...), na adres siedziby pozwanej spółki. Powódka udokumentowała sprzedaż fakturą VAT nr (...) z dnia 24 sierpnia 2015 roku. Pozwana nie miała zastrzeżeń co do sposobu spełnienia przez powódkę świadczenia. Nie kwestionowała odebrania przez pozwaną towaru, istnienia zobowiązania a także wysokości należności.

Dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 24 sierpnia 2015 roku k. 14, potwierdzenie wpłynięcia zamówienia nr (...) z dnia 24 sierpnia 2015 roku k. 15-16, list przewozowy k. 71-72, k. 17-18, przesłuchanie członka zarządu powódki W. W.;

Pozwana nie uiszczała należności wynikającej z wyżej wskazanej faktury VAT.

Okoliczność bezsporna

Powódka wobec powyższego przypominała pozwanej o konieczności zapłaty wynikającej z nieuregulowania należności wynikających z wystawionej faktury VAT w dniach 8 października 2015 roku, oraz 15 września 2015 roku a następnie wezwała pozwaną do zapłaty za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniach 23 września 2015 roku, 7 października 2015 roku oraz 13 października 2015 roku. W odpowiedzi na doręczone za pośrednictwem poczty elektronicznej wezwania do zapłaty z dnia 13 października 2015 roku pozwana drogą mailową zobowiązała się do niezwłocznego uregulowania należności wynikających z faktury VAT nr (...) z dnia 24 sierpnia 2015 roku. W wyniku braku zapłaty należności przez pozwaną, powódka w dniu 30 października 2015 roku za pośrednictwem operatora pocztowego wezwała pozwaną do zapłaty należności wynikających z faktury VAT nr (...) z dnia 24 sierpnia 2015 roku.

Dowód: przypomnienie o płatnościach z dnia 8 września 2015 roku, 15 września 2015 roku, wezwanie do zapłaty z dnia 23 września 2015 roku, wezwanie do zapłaty z dnia 7 października 2015 roku, wezwanie do zapłaty z dnia 13

października wraz z korespondencją elektroniczną prezesa zarządu pozwanej spółki z dnia 13 października, wezwanie do zapłaty z dnia 30 października 2015 roku wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru pisma w dniu 3 listopada 2015 roku, przesłuchanie członka zarządu powódki W. W.;

Powódka wystawiła także dwie faktury VAT pozwanej nr (...) z dnia 10 sierpnia 2015 roku oraz nr (...) z dnia 17 sierpnia 2015 roku dokumentujące sprzedaż artykułów w nich wskazanych. Należności wynikające z wyżej wskazanych faktur zostały zapłacone przez pozwaną z opóźnieniem. Liczba dni zwłoki w płatnościach z tytułu zapłaty z faktury VAT nr (...) wynosiła 37 dni – data zapłaty przez pozwaną- 30 września 2015 roku, zaś z faktury VAT nr (...) wynosiła 30 dni – data zapłaty przez pozwaną - 30 września 2015 roku. Biorąc pod uwagę kwotę zaległości wynikających z wyżej wskazanych faktur VAT , liczbę dni zwłoki w płatności oraz wysokość stopy odsetek wysokość należności w wyżej wymienionych faktur kolejno przedstawiała się w następującej wysokości 153,43 zł oraz 34, 06 zł co łącznie daje kwotę 187, 49 zł.

Powódka wzywała pozwaną do zapłaty wyżej wskazanej należności.

Dowód: nota zbiorcza k. 29, faktura VAT nr (...) k. 32, faktura VAT nr (...)

k. 35, wezwanie do dobrowolnego spełnienia świadczenia z dnia 11 lutego 2016 roku wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, k. 38.

Pozwana złożyła w pozwie wniosek na podstawie art. 248 § 1 k.p.c. i art. 249 § 1 k.p.c. o zobowiązanie pozwanej do przedstawienia oryginałów miesięcznych ewidencji zakupów sporządzonych dla potrzeb rozliczenia podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego dla osób prawnych za wszystkie miesiące w okresie od lipca do grudnia 2015 roku. Pozwana nie przedłożyła wyżej wskazanej dokumentacji na wezwanie Sadu twierdząc, iż cała dokumentacja księgową została przekazana do Urzędu Skarbowego w K. ze względu na trwającą u ozwanej kontrolę.

Pozwana na rozprawie w dniu 30 czerwca 2016 roku cofnęła wyżej wskazany wniosek.

Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron jednakże z powodu nieusprawiedliwionej nieobecności reprezentanta pozwanej A. W. jedyne go członka – prezesa zarządu pozwanej ograniczył przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron do przesłuchania w charakterze strony powodowej członka zarządu W. W. na co członek zarządu D. P. wyraził zgodę.

Sąd uznał zeznania członka zarządu powódki W. W. za spójne, kompatybilne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd dał wiarę w całości w/w zeznaniom , albowiem zostały złożone w sposób szczerzy , bez woli zatajania czegokolwiek czy prezentowania okoliczności faktycznych w sposób nieobiektywny. Ponadto były spójne i logiczne oraz znajdowały oparcie w dokumentach przyjętych za podstawę dokonania ustaleń faktycznych. Pozostałe wnioski stron Sąd oddalił gdyż dotyczyły okoliczności bezspornych.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, które nie budziły zastrzeżeń Sądu w zakresie ich wiarygodności oraz przesłuchania reprezentanta strony powodowej a także niespornych , bowiem wyraźnie bądź milcząco przyznanych twierdzeń stron, które nie budziły wątpliwości , co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Dokumenty przedłożone przez powoda zostały przedłożone w kserokopii potwierdzonej za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika. Pozwana nie składała żadnych dokumentów.

Mając na uwadze wyżej wymieniony stan faktyczny Sąd uznał powództwo za uzasadnione w całości.

Strony łączyła umowa sprzedaży na odległość.

Zgodnie z art.535 k.c. w zw. z art. 544 § 1 i § 2 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Jeżeli rzecz sprzedana ma być przesłana przez sprzedawcę do miejsca, które nie jest miejscem spełnienia świadczenia, poczytuje się w razie wątpliwości, że wydanie zostało dokonane z chwilą, gdy w celu dostarczenia rzeczy na miejsce przeznaczenia sprzedawca powierzył ją przewoźnikowi trudniącemu się przewozem rzeczy tego rodzaju. Jednakże kupujący obowiązany jest zapłacić cenę dopiero po nadejściu rzeczy na miejsce przeznaczenia i po umożliwieniu mu zbadania rzeczy.

Przepis art. 535k.c. nie wymaga dla ważności umowy sprzedaży konieczności dochowania formy pisemnej lub innej formy szczególnej. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że znacząca część umów sprzedaży zawierana jest w formie ustnej lub w sposób dorozumiany, gdy jedna ze stron składa zamówienie, a druga niezwłocznie przystępuje do jego realizacji, czasami nawet bez wystawienia formalnego potwierdzenia przyjęcia zamówienia. W takiej sytuacji, zawarcie umowy sprzedaży potwierdza zwykle faktura wystawiana przez sprzedającego, która jednocześnie określa warunki sprzedaży lub też dowody wydania towaru WZ.

Gdy przepis dla ważności czynności prawnej zastrzega zwykłą formę pisemną możliwe będzie skuteczne zawarcie takiej umowy poprzez wymianę oświadczeń woli stron za pomocą internetu.

Dla oceny czy doszło pomiędzy stronami do zawarcia stosunku zobowiązaniowego i związania stron oferta znajduje zastosowanie przepisy art. 66 § 2 k.c. oraz 66 [1] k.c. Zgodnie z powołanymi powyżej przepisami jeżeli oferent nie oznaczył w ofercie terminu w ciągu którego oczekiwać będzie odpowiedzi, oferta złożona w obecności drugiej strony albo za pomocą środka porozumiewania się na odległość przestaje wiązać gdy nie zostanie przyjęta niezwłocznie. Zaś oferta złożona w postaci elektronicznej wiąże składającego jeżeli druga strona niezwłocznie potwierdzi jej otrzymanie. Zatem dla zawarcie umowy z wykorzystaniem oferty w postaci elektronicznej konieczne są ze strony oblata niezwłoczne potwierdzenie uzyskania oferty drogą elektroniczną oraz ustosunkowanie się do samej oferty poprzez jej przyjęcie lub odrzucenie.

Należy stwierdzić, że strony skutecznie doprowadziły do powstania umownego stosunku zobowiązaniowego. Zamówienie zostało przez pozwaną złożone dnia 24 sierpnia 2015 roku. Tego samego dnia powódka przyjęła ofertę oraz wysłała zamówiony przez pozwaną towar.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2004 roku., V CK 559/03 przewidziana w art. 488 § 2 k.c. możliwość powstrzymania się ze spełnieniem świadczenia z umowy wzajemnej przy zastrzeżonej umownie jednoczesności świadczeń, ograniczona jest przesłanką „(...) dopóki druga strona nie zaofiaruje świadczenia wzajemnego”. Gdy zatem druga strona spełniła swoje świadczenie, w ogóle nie zachodzi stan rzeczy odpowiadający tej normie. W realiach niniejszej sprawy w związku z zawarciem przez strony umowy na odległość obowiązek pozwanej zapłaty ceny powstał dopiero po nadejściu rzeczy na miejsce przeznaczenia i po umożliwieniu jej zbadania rzeczy.

W tej sytuacji Sąd uznał, że przyjęcie zamówionego przez pozwaną towaru za pośrednictwem firmy kurierskiej bez zastrzeżeń skutkowało skwitowaniem spełnienia roszczenia przez powódkę zgodnie z umową. Pozwana zobowiązana była w tej sytuacji do spełnienia świadczenia wzajemnego tj. świadczenia pieniężnego (zapłaty ceny) po nadejściu zamówionego towaru i jego zbadaniu.

Pozwana złożyła w dniu 24 sierpnia 2015 roku w sklepie powódki za pomocą internetu zamówienie na łączną kwotę 10 347,91zł, zamówiony towar został wysłany na adres siedziby pozwanej kurierem (...) i został przez pozwaną odebrany 25 sierpnia bez zastrzeżeń.

Powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) z terminem płatności na dzień 7 września 2015 roku. Pozwana nie uregulowała należności wynikającej z wyżej wymienionej faktury.

W niniejszym postępowaniu pozwana w korespondencji mailowej z powódką przywołanej powyżej uznała roszczenie powódki wynikające z Faktury VAT nr (...). Co prawda w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa

podnosząc, że jest ono niezasadne, nieudowodnione i przedwczesne to celem wykazania powyższego nie sformułowała żadnych twierdzeń o faktach na poparcie wyżej wskazanych zarzutów.

W szczególności nie podniosła aby strony nie łączyła umowa sprzedaży, czy też aby kwota objęta fakturą została zapłacona, nie kwestionowała też wysokości roszczenia powódki ani też nie zaprzeczyła twierdzeniu powódki, że przedmiotowa faktura jak też faktury VAT o nr (...) zostały przez pozwaną zaksięgowane w ciężar kosztów.

Strony zawarły także umowy sprzedaży artykułów wskazanych w fakturach VAT nr (...). Pozwana zapłaciła powódce należności objęte wspomnianymi fakturami jednak z opóźnieniem.

Powódka wniosła o zasądzenie odsetek od nieterminowo zapłaconych wyżej wskazanych faktur VAT. Sąd uznał żądanie powódki za zasadne. Faktura VAT nr (...) została wystawiona w dniu zapłaty 31 sierpnia 2015 roku. Pozwana uiściła należność wynikającą z Faktury VAT dnia 30 września 2015 roku zatem liczba dni zwłoki wyniosła 30. Biorąc pod uwagę wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w roku 2015, która zgodnie z art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 359 § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 kodeks cywilny (Dz.U. z 2014 poz. 121 i 827) oraz z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2014 roku w sprawie wysokości odsetek ustawowych (Dz.U. z 22.12.2014 r., poz 1858), wynosiła 8 % w stosunku rocznym wartość odsetek wyniosła 34,06 zł. Faktura Vat nr (...) została wystawiona z dniem zapłaty 24 sierpnia 2015 roku. Pozwana uiściła należność wynikającą z faktury VAT dnia 30 września 2015 roku zatem liczba dni zwłoki wyniosła 37. Biorąc pod uwagę powyżej przytoczone przepisy oraz wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie 8 % w stosunku rocznym wartość odsetek wyniosła 153,43 zł. Zsumowanie obu pozycji daje kwotę, której dochodzi powódka niniejszym pozwem tj. 187, 49 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu. Zatem wyliczenie dokonane przez powódkę w powyższym zakresie jest zasadne.

Pozwana celem wykazania bezzasadności powództwa w zakresie żądanych przez powódkę odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia wynikającego z wyżej wskazanych faktur VAT również nie sformułowała żadnych twierdzeń o faktach na poparcie w/w zarzutu zwłaszcza nie zaprzeczyła spełnieniu świadczenia z opóźnieniem ani dacie dokonanej zapłaty ani też terminowi wymagalności roszczeń czy też ilości dni zwłoki a także sposobu wyliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wynik całej sprawy, może fakty te uznać za przyznane. Mając powyższe na uwadze należało uznać twierdzenia powódki za przyznane.

Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie swojego stanowiska. Zgodnie z treścią przepisów art. 232 k.p.c. i art. 6 k.p.c. to strony mają obowiązek wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Fakt nieprzedstawienia przez pozwaną ewidencji zakupów sporządzonych dla potrzeb rozliczenia podatku VAT oraz podatku dochodowego od osób prawnych za wszystkie miesiące w okresie od lipca do grudnia 2015 roku z powołaniem się na brak dokumentacji księgowej w siedzibie pozwanej z powodu odesłania jej do Urzędu Skarbowego gdzie odbywała się kontrola wobec pozwanej został przez Sąd oceniony na zasadzie art. 233 § 2 k.p.c. jako uchylanie się pozwanej w przedstawieniu w/w dokumentacji księgowej. Stawiane przeszkód przez pozwaną w przedłożeniu dokumentacji z powołaniem się na brak dokumentów księgowych z powodu prowadzonej kontroli nie został przez pozwaną w żaden sposób potwierdzony. Ponadto zdaniem Sadu pomimo trwającej u pozwanej kontroli nie było przeszkód do przedłożenia dokumentów zgodnie ze zobowiązaniem Sądu. Powódka domagała się przedłożenia przez pozwaną ewidencji zakupów a nie dokumentów źródłowych. Należy zatem uznać, że wyżej wskazane faktury zostały przez pozwaną zaksięgowane w ciężar kosztów. Należy także zaznaczyć, że powyższe jest tym bardziej uzasadnione wobec nie zaprzeczeniu twierdzeniu powódki przez pozwaną że faktury objęte postępowaniem zostały przez pozwaną zaksięgowane w ciężar kosztów.

W rozpoznawanej sprawie powódka przedłożyła wszelkie możliwe dowody potwierdzające zasadność jej twierdzeń zaś pozwana nie sformułowała i nie przedstawiła żadnych twierdzeń o faktach na poparcie zarzutu bezzasadności, przedwczesności i nieudowodnienia roszczenia.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 535 § 1 k.c. w zw. z art. 544 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 66 § 2 k.c. oraz 66 [1] k.c. orzeczono jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O odsetkach w wyroku orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.p.c. w zakresie kwoty 10 347,92 zł od dnia następnego od terminu zapłaty wskazanego na objętej pozwem fakturze VAT nr (...) w zakresie zaś kwoty 187, 49 zł na zasadzie art. 482 § 1 k.c. od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 9 marca 2016r.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o rozłożenia zasadzonego świadczenia na raty.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych przypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasadzone świadczenie(...).

W ramach niniejszego postępowania Sąd nie dopatrył się szczególnie uzasadnionych przypadków o których mowa w powołanym przepisie. Zadłużanie pozwanej wystąpiło na przełomie sierpnia i września 2015 roku. Pozwana od tego czasu do dnia wytoczenia powództwa pomimo ponagleń i wezwań powódki do zapłaty zadłużenia, należności nie uregulowała. Nie podjęła próby dobrowolnego częściowego spłacenia długu. Przy takim odniesieniu pozwanej do swoich zobowiązań nie może ona tylko w powołaniu się na złą sytuację finansową korzystać z dobrodziejstwa art. 320 k.p.c. Zwrócić należy uwagę, że przepis art. 320 k.p.c. ma chronić rzetelnych dłużników starannie wykonujących swoje zobowiązania.

Poza powyższym należy wskazać, że pozwana poza tylko oświadczeniem że znajduje się w trudnej sytuacji finansowej nie wskazała przyczyn determinujących jej ograniczone możliwości finansowe oraz dowodów na poparcie wyrażonego stanowiska. Zatem jej wniosek nie mógł zostać uznany za uzasadniony.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. obciążając nimi w całości stronę pozwana jako przegrywająca sprawę. Na koszty te złożyły się opłata od pozwu w wysokości 527 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa prawnego udzielonego powódce przez adwokata zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) w kwocie 4800 zł.